

Nr 137.

Av herr **Ståhl** och fru **Nordgren**, om tillerkännande av polis-
mans skydd åt chaufförer i yrkesmässig persontrafik.

Vid 1944 års riksdag väcktes en motion (andra kammaren nr 10) med yrkande om utredning dels angående skydd för yrkeschaufförer under deras yrkesutövning mot överfall och våld från passagerares sida, dels på vad sätt ekonomisk trygghet skulle kunna skapas för efterlevande hustrur och minderåriga barn. I motionen anfördes olika möjligheter till åvägbringande av sådant skydd, såväl beväpning av chaufförer, lagstadgat insättande av skottsäker glasruta mellan chauffören och passageraren, införande av polismans skydd för chaufför, rätt att avkräva passagerare legitimation m. m.

Andra tillfälliga utskottet, till vilket motionen remitterades, kunde efter inhämtande av ett flertal remissutlåtanden icke finna att något av de framförda uppslagen var ägnat att medföra det åsyftade skyddet för denna kår av yrkesutövare, utan såg sig föranlåtet att avstyrka framställningen. Kam-
maren följde utskottet, varför motionen avslogs.

Sedan dess ha endast två år gått, men dessa två år ha med ofta förfärande tydlighet visat, att chaufförerna i yrkesmässig persontrafik alltjämt utsättas för stora faror till liv och egendom. I 1944 års motion anfördes en rad exempel på överfall av sådana yrkesutövare, och sedan dess ha nya överfall inträffat. Här skall endast erinras om det överfall under julhelgen 1945 mot en trafikbilägare i Karlstad, vilket så när hade kostat honom livet och ställt hans familj utan försörjare. En lång lasarettsvistelse måste emellertid följa på grund av överfallet.

Dessa beklagliga förhållanden ger vid handen det oundgängliga i åtgärder från samhällets sida till skydd för den kår lojala yrkesutövare, varom här är fråga. Fältet är emellertid oprövat, varför man kan förstå tveksamheten att på en gång vidtaga mer långtgående åtgärder. Man bör härför kunna inskränka sig till något steg i taget. Som en första åtgärd anmäler sig därvidlag önskemålet att chaufförer i yrkesmässig persontrafik erhålla polis-
mans skydd. Det bör observeras, att andra personalgrupper inom person-
trafiken redan tidigare erhållit dylikt skydd, t. ex. vissa grupper personal
vid statens järnvägar och Stockholms spårvägar. Man kan visserligen göra
gällande, att risken för ett betydligt skärpt straff knappast förmår avhålla
en rånare eller mördare från hans brottsliga avsikter. Något har dock denna

speciella skyddsställning att betyda, varom erfarenheterna från deras sida bära vittne, vilka tidigare erhållit denna förmån. Förlänande av polismans skydd medför inga utgifter för vare sig det allmänna eller enskilda, men det innebär icke desto mindre en preventiv åtgärd av icke ringa värde. Därtill skulle komma, att den stora gruppen av yrkeschaufförer därigenom skulle känna sig åtnjuta omtanke från samhället i sin riskfyllda yrkesutövning. Denna förmån har också vid olika tidpunkter begärts av trafikbilismens olika riks- och länsorganisationer. Det synes rimligt, att det allmänna till en början på detta sätt söker att åtminstone i någon mån tillmötesgå de berörda yrkesutövarnas behov av ökad rättssäkerhet och trygghet till liv och egendom.

Med stöd av vad som sålunda anförts få vi föreslå,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring i gällande författningar, att chaufförer i yrkesmässig persontrafik tillerkännas polismans skydd.

Stockholm den 18 januari 1946.

Manne Ståhl.

Olivia Nordgren.